

Kazimierz Zawadzki

Wspomnienie pośmiertne : Władysław Janusz Tomorowicz

Palestra 9/7-8(91-92), 106-107

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Władysław Janusz Tomorowicz

Dnia 16 czerwca 1965 roku zmarł adwokat Władysław Janusz Tomorowicz. Przez wiele lat spotykałem go często na posiedzeniach Stałej Komisji Rady Ministrów do Spraw Walki z Alkoholizmem, w której adwokat Tomorowicz brał żywy udział jako Sekretarz Generalny Zarządu Głównego Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego.

Wszyscy mamy jeszcze w oczach Jego żywą sylwetkę, pogodny uśmiech — zawsze pełen entuzjazmu i oddania dla sprawy społecznej, której służył.

Przez całe życie adwokata Tomorowicza, od wczesnej młodości aż do ostatnich dni, przewija się umiłowanie pracy dla dobra człowieka i społeczeństwa.

Będąc zaabsorbowany pracą zawodową, pełniąc poważne i odpowiedzialne funkcje państwowe czy też działając w samorządzie adwokackim, adwokat Tomorowicz zawsze potrafił łączyć obowiązki dnia codziennego z dużym osobistym zaangażowaniem społecznym.

Już jako uczeń gimnazjum im. M. Reja w Warszawie był czynny w postępowych organizacjach uczniowskich, a studiując na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, działał czynnie w organizacjach PPS.

W okresie międzywojennym — jako adwokat — był obrońcą w wielu procesach działaczy postępowych.

Uczestniczył w kampanii wrześniowej. Przebywając potem w oficerskim obozie jeńców redagował wraz z Ministrem Adamem Rapackim tajną gazetę lewicową.

Po wyzwoleniu wrócił natychmiast do Kraju i oddał swe życie i wiedzę odbudowie Ludowej Ojczyzny.

Zaczyna pracę jako radca prawny, a następnie jako naczelnik Wydziału Prawnego w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej, po czym przechodzi na stanowisko dyrektora Biura Prawnego Sejmu Ustawodawczego, a następnie zostaje radcą Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej.

Był członkiem Rady Naczelnej PPS, a po zjednoczeniu stał się członkiem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, w której powierzono mu odpowiedzialne funkcje w Centralnej Komisji Kontroli Partyjnej.

Od roku 1949 był członkiem Prezydium Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich, a w roku 1955 — Wiceprezesem Zarządu Głównego. W 1951 r. został Wiceprezesem Zarządu Głównego Międzynarodowego Zrzeszenia Prawników Demokratów.

Przez 38 lat był adwokatem, brał też czynny udział w pracach samorządu adwokackiego jako dziekan Warszawskiej Rady Adwokackiej w latach 1946—1955, a od roku 1951 również jako członek Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej. W latach 1954—1956 był Wiceprezesem Naczelnej Rady Adwokackiej. Do ostatniej chwili był czynnym członkiem Podstawowej Organizacji Partyjnej przy Warszawskiej Radzie Adwokackiej.

Adwokat Władysław Janusz Tomorowicz za zasługi w pracy zawodowej i społecznej odznaczony był Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Medalem Zwycięstwa i Wolności i innymi odznaczeniami państwowymi.

Był świetnym organizatorem, człowiekiem wielkiej wiedzy i wysokiej kultury, a jednocześnie skromnym i ofiarnym działaczem społecznym. Współpracownicy mówili o nim: dobry kierownik.

Człowiek o żywym, czułym na krzywdę ludzką sercu, dobry kolega. Miał wiele osobistego uroku, którym zjednywał sobie ludzi. Wszyscy, którzy spotykali się z nim w pracy zawodowej i społecznej, darzyli go nie tylko dużą sympatią, ale i głębokim szacunkiem za jego prawość charakteru, bezkompromisowość i oddanie sprawie, której bez reszty służył do ostatnich dni swego życia.

Nie tylko adwokatura polska, ale wszyscy postępowi prawnicy polscy przez śmierć Jego ponieśli bolesną stratę.

Nie mogłem, niestety, uczestniczyć osobiście w pogrzebie adwokata Tomorowicza, kiedy żegnał go przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej. Wdzięczny jestem Redakcji „Palestry”, że umożliwiła mi chociaż w ten sposób oddać należną cześć dobremu Polakowi i wzorowemu adwokatowi, jakim był adwokat Tomorowicz.

Kazimierz Zawadzki

NACZELNA RADA ADWOKACKA

I. UCHWAŁA

NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ

z dnia 26 czerwca 1965 r.,

zatwierdzona decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 2.VII.1965 r.

Na zasadzie art. 55 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 19.XII.1963 r. o ustroju adwokatury Naczelna Rada Adwokacka, rozpatrzywszy w dniu 26.VI.1965 r. sprawę zmiany regulaminu Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA, uchwalonego przez NRA w dniu 14.XI.1964 r. i zatwierdzonego decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 2.XII.1964 r.*, u c h w a ł a, co następuje:

§ 1.

1. W § 1 ust. 2 regulaminu po pkt pod lit. a) d o d a j e się nowy pkt pod lit. b) treści następującej:

---

* Regulamin ten ogłoszono w numerze 1 „Palestry” z 1965 r., str. 92.